

KOMUNIKAT PRASOWY nr 105/23

Luksemburg, 21 czerwca 2023 r.

Postanowienie Sądu w sprawie T-628/22 | Repasi/Komisja

Taksonomia: Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę pośła do Parlamentu Europejskiego na rozporządzenie Komisji w przedmiocie zrównoważonego charakteru niektórych rodzajów działalności gospodarczej związanej z gazem kopalnym i energią jądrową

W odróżnieniu od Parlamentu Europejskiego, jego poszczególni członkowie nie mogą zakwestionować takiego aktu

18 czerwca 2020 r. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej przyjęły rozporządzenie 2020/852 w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje¹. Rozporządzenie to ustanawia kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo w świetle różnych celów środowiskowych określonych w tym rozporządzeniu. Jednym z tych celów jest łagodzenie zmian klimatu². Przejściowe rodzaje działalności gospodarczej, to jest takie, dla których nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, przyczyniają się istotnie do łagodzenia zmian klimatu, gdy prowadzą do neutralności klimatycznej, z zastrzeżeniem spełnienia określonych kryteriów.

W takim kontekście Komisja Europejska wydała rozporządzenie delegowane 2022/1214³ ustanawiające techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza związana z gazem kopalnym i energią jądrową zalicza się do przejściowych rodzajów działalności mogących przyczynić się w szczególności do osiągnięcia celu polegającego na łagodzeniu zmian klimatu.

René Repasi, członek Parlamentu Europejskiego, uznawszy, że Komisja przekroczyła przyznane jej uprawnienie do wydawania aktów delegowanych, wniósł do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia i twierdził, że naruszyło ono kompetencję prawodawczą Parlamentu, a tym samym jego prawa jako członka Parlamentu.

W postanowieniu Sąd, zanim odrzucił skargę jako niedopuszczalną, wypowiedział się po raz pierwszy w kwestii legitymacji procesowej członka Parlamentu do zaskarżenia rozporządzenia delegowanego Komisji.

Ocena Sądu

Tytułem wstępu Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).

² Artykuły 3 i 9 rozporządzenia 2020/852.

³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej (Dz.U. 2022, L 188, s. 1).

wnieść skargę na akt, którego nie jest adresatem, gdy dany akt dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie lub gdy w grę wchodzi akt regulacyjny, który dotyczy jej bezpośrednio i który nie wymaga przyjęcia środków wykonawczych. Aby zakwestionowany akt dotyczył jednostki bezpośrednio, muszą być spełnione kumulatywnie dwa kryteria. Po pierwsze, sporny środek musi wywierać bezpośredni wpływ na jej sytuację prawną, a po drugie, nie może on pozostawiać żadnego zakresu uznania swoim adresatom, którzy są zobowiązani do jego wykonania.

Jeśli chodzi o legitymację skarżącego do zakwestionowania rozporządzenia delegowanego 2022/1214, z orzecznictwa co prawda wynika, że akt Parlamentu, który dotyczy warunków wykonywania obowiązków parlamentarnych jego członków, jest aktem, który wpływa bezpośrednio na ich sytuację prawną. Niemniej Sąd wyjaśnił, że orzecznictwo to dotyczy wewnętrznych środków organizacji Parlamentu mających bezpośredni wpływ na jego członków i nie może zostać przeniesione na grunt niniejszej sprawy, w której zarzucane naruszenie kompetencji prawodawczej Parlamentu może wpłynąć jedynie w pośredni sposób na prawa tych członków. **Wszystkie prawa skarżącego związane z wykonywaniem kompetencji prawodawczej Parlamentu**, takie jak prawo do uczestnictwa w prawidłowej procedurze legislacyjnej, prawo do poszanowania przepisów w zakresie właściwości i procedury, prawo do obrony demokratycznych kompetencji Parlamentu, jak również prawo głosu, prawo inicjatywy i prawo do uczestnictwa w celu wywierania wpływu politycznego, **mogą być bowiem wykonywane tylko w ramach wewnętrznych procedur Parlamentu, a zatem nie można uznać, że wydanie rozporządzenia delegowanego 2022/1214 wpłynęło bezpośrednio na te prawa.**

W tym względzie Sąd dodał, że **zasada demokracji przedstawicielskiej i zasada państwa prawnego**, na które powołuje się skarżący na poparcie przyznania mu legitymacji procesowej, **podobnie jak ochrona równowagi instytucjonalnej i prawa do ochrony prawnej mniejszości nie mogą podważyć powyższego wniosku, ponieważ Parlamentowi przysługuje prawo do wniesienia skargi na akty prawa Unii, mogące zapewnić poszanowanie tych zasad.** To samo odnosi się do argumentów skarżącego, zgodnie z którymi należałoby uznać, że akty naruszające normy kompetencyjne, podstawowe przepisy procedury ustawodawczej lub akty stanowiące nadużycie władzy dotyczą bezpośrednio członków Parlamentu.

W świetle tych rozważań Sąd doszedł do wniosku, że skarżący nie ma legitymacji procesowej, gdyż rozporządzenie delegowane 2022/1214 nie dotyczy go bezpośrednio.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) postanowienia jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostaliśmy w kontakcie!

